

“Geen enkel kind hoort alleen te zijn”

In de zomer van 2023 hoort Jasmijn van haar zoon dat een jongen uit zijn omgeving, Bart, al langere tijd helemaal alleen woont in zijn ouderlijk huis. Zijn moeder is er niet. Zijn vader bevindt zich in het buitenland; met hem heeft hij alleen telefonisch contact. Bart is op dat moment 16 jaar.

door Corine Lamers

Jasmijn gaat met Bart in gesprek. Zijn verhaal raakt haar zodanig dat ze nog tijdens dat gesprek zegt: ‘Sorry, maar vanaf dit moment neem ik de verantwoordelijkheid van jou over.’ Ze voegt eraan toe: ‘Toen heb ik die jongen eigenlijk al in huis genomen.’

Eerst slaapt hij nog af en toe in zijn ouderlijk huis. Op een van deze dagen komt een medewerker van het wijkteam van de gemeente langs. Zij zijn ingeschakeld omdat er bij de politie al eerder enkele meldingen binnengekomen zijn. Samen wordt besloten dat Jasmijn de contactpersoon voor Bart wordt.

De situatie wordt telefonisch besproken, maar dit brengt voor Jasmijn niet de hulp die ze nodig heeft. Op haar vraag naar de mogelijkheden voor financiële bijstand en hulp van iemand die haar kan ondersteunen bij de begeleiding van Bart, komt geen antwoord. Wel wordt haar verzekerd dat ze met het dossier bezig blijven, ook als er geen terugkoppeling plaatsvindt.

‘Daar hoop je dan maar op,’ klinkt het moedeloos.

Er is in de periode daarna wel regelmatig contact over en weer, maar er gebeurt verder niets.

Jasmijn gaat zelf op onderzoek uit en klopt aan bij alle mogelijke loketten.

‘Je gaat overal informatie halen, je hoopt dat er iemand is die naar je luistert. Ik heb zelfs de Raad van de Kinderbescherming gebeld.’ Die verwijzen weer terug naar het wijkteam.

‘Daar schoot ik echt vol van. Dat zij zich zo opstellen, daar werd ik zo verdrietig van. Ik ben er wel van geschrokken hoe grijs dit gebied is. We praten wel over kinderen.’

Uiteindelijk neemt ze contact op met de Nederlandse Vereniging voor Pleeggezinnen. Daar voelt ze zich eindelijk gehoord en krijgt ze de informatie die ze nodig heeft. De NVP legt haar uit dat voor het opstarten van pleegzorg er een indicatie vanuit de gemeente nodig is, een jeugdhulpbesluit. Daarnaast hoort de gemeente in deze situatie de Richtlijn Netwerkpleegzorg te volgen, zodat sneller de benodigde hulp op gang gebracht kan worden. Helaas loopt het traject niet erg soepel en gaat het een jaar duren voordat het afgerond is. Dit komt mede doordat er bij de gemeente veel fout gaat.

Ondertussen gaat er ook bij het wijkteam zoveel verkeerd, dat de procedure voor netwerkpleegzorg na een aantal maanden zelfs opnieuw opgestart moet worden. Het lukt

maar niet de benodigde indicatie van de gemeente te krijgen. Bart zit inmiddels fulltime bij Jasmijn in huis. De situatie in zijn ouderlijk huis is onhoudbaar geworden.

'Je kunt je voorstellen: Een puber die er alleen voor staat, als het mis gaat, dan gaat het heel goed mis. Dus toen ook het gas, water en elektra werden afgesloten, is hij definitief bij ons ingetrokken.'

Ze is zichtbaar geëmotioneerd als ze terugkijkt op die periode.

'Voor deze jongen moest iets gebeuren. Ik ben een alleenstaande moeder met twee kinderen, wat waren mijn mogelijkheden?' Alles leek dood te lopen.

'Maar ik ben strijdlustig. Ik ga door tot het bittere eind. Ik heb gehuild, gesmeekt, bedreigd met de rechtsbijstandverzekering, echt alles.'

In maart 2024 is er weer contact met de medewerker van het wijkteam. In een emotioneel telefoontje vertelt Jasmijn hoe zwaar het voor haar is. Dan lijkt eindelijk het kwartje te vallen. Kort daarna krijgt Jasmijn bericht dat er eindelijk een indicatie vanuit de gemeente ligt, waardoor de pleegzorg verder opgestart kan worden. Jasmijn krijgt het zo gewenste pleegzorgcontract en de kosten van de zorg voor Bart worden met terugwerkende kracht aan haar uitbetaald. Vanaf half juli 2024 mag Jasmijn zich officieel pleegouder van Bart noemen.

Het blijft voor haar echter onbegrijpelijk dat dit allemaal zo heeft moeten lopen en dat medewerkers van het wijkteam, in bezit van een SKJ-registratie (een beroepsregister voor professionals in de Jeugdzorg) en met beslissingsbevoegdheid in dit soort zaken, toch niet direct en adequaat in actie komen.

'Om mij heen hebben zoveel mensen gezegd: Jasmijn waar ben je mee bezig? Stop ermee. Maar als ik had opgegeven, was er niets gebeurd. Door mijn strijdlust heb ik voor elkaar gekregen, wat eigenlijk gewoon zo hoort te zijn. Elk kind hoort liefde te krijgen, geen enkel kind hoort alleen te zijn.'

plaats voor pleeggezinners